

VOIE VERTE TRANS ARDENNES FIETSROUTE VAN HET JAAR

Perspectief van de schipper

Stilte, imposante bergwanden en bossen, veel bossen. **Bart Koetsenruijter** fietst over de Groene Weg langs de Maas, en merkt niets van de lelijkheid die de Franse Ardennen aankleeft.

Stil. Adembenemend stil is het op momenten. Het water van de Maas, minder dan een meter van de fietser vandaan, ligt er als een spiegel bij. De bomen bewegen geen millimeter. Autowegen in de omtrek, die vlakbij moeten liggen, zijn niet te horen.

Op zijn beste ogenblikken heeft het Voie Verte Trans Ardennes iets magisch. Want in de directe omgeving van de rivier liggen toch (voormalige) fabrieken, om de paar kilometer kom je wel een dorp of stadje tegen en ook al ontvolkt de streek, echt dun bevolkt is het hier niet. Het zal er mee te maken hebben dat de overdadig aanwezige bossen veel van het geluid absorberen.

Hoe dan ook heeft die stilte er ongetwijfeld aan bijgedragen dat de 85 kilometer lange fietsroute langs de Maas in het uiterste noorden van Frankrijk onlangs door Nederlandse reisjournalisten werd uitgeroepen tot Fietsroute Van Het Jaar.

'We zijn bijzonder vereerd met deze uitverkiezing,' Jörg Hartwig zegt het met niet te negeren deemoed. De Duitse francofiel, die zijn bestemming vond in de Noord-Franse provincie stad Charleville-Mézières, beseft de waarde die 'zijn' Voie Verte Trans-Ardennes kan hebben voor zijn regio. 'De Franse Ardennen zijn, net als andere streken in Noord-Frankrijk, een arme regio, met een hoge werkloosheid. En zo'n simpele uitverkiezing kan wonderen doen', zegt de

medewerker van het Ardense VVV.

We hadden het de vorige dag bij aankomst al gezien. Over de Franse Ardennen, ingeklemd tussen het Belgische gedeelte van het massief en de glooiende heuvels van de Champagne-streek, ligt nog de doem van de teloorgegane industrie. De restanten van kleine, vroeg 19de-eeuwse fabrieken staan er verloren bij, de inwoners lijken er meer op IJmuidenaren dan op Parijzenaars en het wegdek is - zeker na de afgelopen strenge winter - hier en daar erbarmelijk.

Misschien niet de meest voor de hand liggende omgeving om een fietspad aan te leggen. Temeer niet daar de Ardennen met zijn kleine venijnige heuvels meer een fietsstreek zijn voor fanatieke pedaleurs dan voor de relaxte fietser.

Maar van die bedenkingen blijft de volgende dag niets over, wanneer we 's ochtends in een beeldschone nevel van start gaan. Het bijzondere van deze Groene Weg is dat je geen last hebt van al die lelijkheid die nog altijd met de streek geassocieerd wordt, en evenmin voel je die pittige heuvels.

Over een afstand van 85 kilometer, van de Frans-Belgische grensplaats Givet tot aan de provinciehoofdstad Charleville-Mézières, is het voormalige jaagpad dat hier langs de Maas loopt, geasfalteerd. (Voor de jongere lezers: een jaagpad is een pad pal langs de rivier waarop vroeger de jaagpaarden liepen; dat waren de paarden die de schepen

ROUTE

Het traject tussen Givet en Charleville-Mézières is ruim 85 kilometer lang en laat zich beide kanten op even prettig fietsen.

Wie één richting voldoende vindt, kan met een lokaal boemeltje terug. Een splinternieuwe bovenleidingloze dieseltrein rijdt op het vernieuwde spoor tussen de twee plaatsen en is uitgerust met plek voor fietsen, die gratis mee mogen.

Het brede asfaltpad stopt nu nog abrupt bij binnenkomst in Charleville-Mézières, maar aan een vervolg wordt gewerkt, in zowel zuidwestelijke als zuidoostelijke richting. Het eerstvolgende deel is in 2012 klaar. Aan de noordkant sluit de route aan op diverse fietsroutes in België.

Voor informatie over alle voies vertes: WWW.VOIESVERTES.COM

voortrokken.) En het mooiste: over de volle afstand is het, op een enkele ontlasting voor bewoners na, autovrij.

Bij de keuze van de Fietsroute van het Jaar spelen onder meer een rol: nieuwigheid, omgeving, autoluwigheid en de kwaliteit van het wegdek. Het Voie Verte Trans-Ardennes werd juni 2008 geopend. Het maakt deel uit van een snel groeiend aantal *voies vertes*, autovrije en -luwe fietspaden door heel Frankrijk, veelal langs de oevers van rivieren en kanalen, wat het fietsen voor sommigen misschien wat te gemakkelijk, maar voor de meeste mensen juist aangenamer maakt.

Zo ook langs de Maas, die hier in Noord-Frankrijk zo smal is dat er nauwelijks of geen beroepsvaart is. De rust van fietsers (en wandelaars) wordt hoogstens verstoord door een plezierjacht dat de vele sluizen trotseert voor een blik op de bergwanden die vanaf waterniveau ondanks hun geringe hoogte een imposant en betoverend decor vormen.

Die betovering is allerminst nieuw. De bevolking koestert de vele sterke verhalen die geïnspireerd zijn door de grillige tekening van het massief. Zo duikt er na een bocht bij Bogny-sur-Meuse opeens een bergrug op met vier rotsen erbovenop.

De Vier Heemskinderen waarden hier rond. Ze zouden er, boven het punt waar het riviertje de Semois zich in de Maas voegt, hun eerste kasteel hebben